

P R Æ F A T I O.

omnino in se mutuo agant, quod à nobis Terricolis observari queat. Planetæ primarii tantum à se mutuo removentur, ut aliquam quidem in se invicem vim & effectum habeant, qualis tamen à nobis non nisi post multorum annorum observationem percipi possit. Planetæ secundarii non ita aut à primariis suis, aut à Sole distant (respectu habito ad quantitatem materiæ quæ in his est) quin utriusque virtutem satis notabilem sentiant, unde orta est multiplex eorum inæqualitas; qualis est quæ in Luna nostra manifeste se prodit, quæ tamen quasi nulla est, si cum inæqualitate Terrestrium, quæ corporum undique prementium viribus tam innumeris tamque variis agitata sunt, conferatur. Adeo ut infeliciter naturali scientiæ incumbere videantur, qui hanc Astronomiæ partem prætereunt, unde præcipuæ & simplicissimæ Naturæ leges sunt hauriendæ.

Ne cui vero Physica hîc tradita, quasi novum aliquid & insolens in Astronomia videatur, eandem vetustissimis Philosophis notam, ab iisque sedulo excultam esse ostendam. Quo in argumento diutius paulo morabor, quia nihil necesse erit plura præfari, aut de operis hujus ordine, qui ex Indice satis constat, aut de Astronomiæ usu, dignitate, historia, progressu, aut etiam de vero hoc Mundi Systemate Pythagoræ aliisque Veteribus probato; quæ omnia ab Astronomiæ Scriptoribus jamdiu fusc tractata sunt: id, inquam, jam ostendam, quod nos adhuc in Astronomia Physica Veterum vestigiis insistamus; quod nempe norint illi corpora Cælestia in se mutuo gravia esse, & vi Gravitatis in orbitis suis retineri; quod etiam Gravitatis hujusce Legem perspectam habuerint.

Si enim ad ipsam Astronomiæ originem recurrimus, eamque à prima quasi infantia repetimus, nihil antiquius esse reperiemus, nihil per omnes Philosophorum sectas latius disseminatum, quam illam de corporum Cælestium Gravitate sententiam. Notum est dictum illud quod sæpe usurparunt^a Anaxagoras ejusque discipuli^b Archelaus & Euripides, Solem nempe & Stellæ esse lapides

^a Οὗτος ἔλεγε τὸ ἥλιον μύδρον εἶναι διάπυρον. Diog. Laert. in Anaxag. τὸν μὲν ἥλιον λίθον φησὶν εἶναι, τὸ δὲ Σελήνην γλῶ. Plat. in Apol. Socr. ^b Μύδρος ἔφησεν εἶναι τὰς ἀστέρας, διάπυρος δὲ. Stob. Ecl. Phys. cap. 25. ^c Φασὶ Εὐειπιδῶν χρυσῆαν βῶλον εἶπεν τὸ ἥλιον. Diog. Laert. in Anaxag.

canden-